

Savrulma Etkisi

— maideözgüç · 23 Ekim 2013

Hayatın dalgalarında akışkan küçük damlalar akar saatin koynundan zamana.
Sürek denen zamansızlığın ortasına saplanır demir zırlı dalgalar. Dolar bu sonsuzlukta dokunur
iklimlere.

Bir karışıklık bir tezat gözlerde savrulma nöbetleri yankılanır. Zamansız göçler alçalır zamanın eşsiz
güzelliğinde her
yerden.

Ben kendi duvarlarımın kırıldığı yerin ilerisindeyim. Bir gerçeği arıyorum. Benim gerçeğim sonsuzluğa
dayalı.

Ellerim dokunmak ister her yerde bir dizi kırılmanın nöbetini sarıyor eller.

Nerede kayboldu gençlik dediğim? Nerede yasladı omzuma yarı yaşın üzerinden aşan bu gölgeli ağırlık?
Ben kendi firari kanatlarımda daraldığım yerdeyim. Sayısız tümceye milyonlarca hikâyeye yataklık eden
bir beni-
âdemim. Kendi savurduğum rüzgârların emrine amadeyim.

Ben koca çınarların kendi saltanatında devrildiği sonrasında uysal bir çocukmuş gibi dile geldiği o
yerdeyim.

Neye dokunuyor parmaklarım ve neyi arıyordu gözlerim? Ben kendim demiyim, neredeyim? Neyin
yanında, nelerin
uzağında mı?

Asıl olan şu ki hala hiçbir yerde değilim. Varmak uzun zaman alıyor benim lügatimde

Kader dediğim gölgelerin esiri miyim, Bir sürgün mü bu kendi ellerimle beslediğim?

Ben sevda dolusu dizelerin katili miyim?

Yoksa tüm dizelere başkaldıra hecelerim efendisi miyim?

Kendi yalnızlığıma ağlamak için vakit çok geç. Kalabalıklara sığınmak ise artık çok güç...

Kendi gölgemin ağırlığı altında eziliyorum. Kaç fersah yukarı asılmayım bir iple hiç anlamıyorum.
Kaç kulaç bir yalnızlıktır bu düştüğüm?

Ben neredeki hayatın sarsıcı düş sancısına sürgündüm, Kaç katlin fermanında ağladı gözyaşlarım
Ve ben zamansız mıyım?

Zaman akıyor gözlerimden, ellerimden bana elini sürdüğü her yerde zamanın kaçan izleri
Savruluyorum düş sözlüğün dalgasında benden kopartılanlara.

Hasret kalıyor gözlerim ve bir siperli yalnızlık dökülmekte gözlerimden yine karartılar kuytuda
Gözlerim çok uzak noktalarda ben kendi sürgün hayatının gölgesinde daralmış bir ruhu temsil ederken
öleceğim ve
sevmeyecek beni özgürlüğün kanadında sonsuzluğa düşmüş olanılar.

Korkuyorum!
Savrulmaktan

...

Bu karartı nöbetlerinde aynanın ortasında kendimle karşılaşıyorum. Suretten arta kalanlara yaslanıyor
karşımda. Pısrık
korku dolu aynanın ekseninde... Bir kadın dalmış gözleriyle ağlıyor kuytuda.

Hangi zamanın bu boyutunda sıkışıp kaldıysa gölgesi, aforoz ediyorum sığındığı karanlıkları. ellerimle
ayıklıyorum
saçlarından hüznün artıklarını, koparıyorum yüzüne düşen gölgeleri sarılıyorum sımsıkı, gülümsüyor
aynanın ekseninde
usulca.

Uyuyanlar kalkıyor uydukları yerlerden. Ben zamanın içinde bir yerlerde nöbet tuttuğum karenin
ilerisine atlıyorum hafif
bir sıçrayışla.

Geride kalanlara artık dokunamıyor ellerim. Saydam bir örtü kapatıyor kuytuda kalanları. Sevgi damlaları
yağıyor
başımın üzerinden. Koynumda tutduğum saltanatlı bir hayal damlası çağlayana dönüşüyor kırılıyor
elimde hasretten
kalan son damla...

Ben güzelliklerimi alıyorum avuçlarıma, dokunuyorum kimsenin henüz uğramadığı hoşlukların olduğu
noktaya.
Sonsuzluğa değiyor parmaklarım bir ışık doğruluyor koynumda başımda sayısız martı ve ben bir
başkaldırının

görkemine şehadet ediyorum kendi kendimle yeni bir aynada.

Gülümsüyorum tüm içtenliğimle. Kendimi seviyorum bu hayatı ve üzerindeki bize sunulmuş mucizelerle dolu yaşantıyı ve deneyim dediğimiz geçici şeyleri yine benimle coşup çoğalan her güzel düşünceyle öyle... Kısacası ben sevginin yolunda sevgi dolu olmayı seviyorum. İleri bir yürüyüşe acele etmeden yürüyorum.

Bir savrulma etkisidir belki veya küçük bir kırılmadır beni bu noktaya ulaştıran. Bu kendimle karşılaştığım nokta benim sonsuzluğa uzanan cennetim...

Sevgiyle...

Maide Özgüç